

При сичко туй и въ двѣ-тѣ са-срѣщатъ понѣ-кадѣ грѣшкы на преписачи-тѣ.

Дамаскинъ са-нахожда въ книгохранителница-та на църква-та — Успеніе Пресв. Богородицы въ поменѣтыя градецъ, рѣкописъ, писана на книга съ чисто хубаво полууставно писмо. По древность-та си види-са да принадлежи къмъ края на среднія періодъ на языка. Тя е преводъ отъ грѣцкія Дамаскинъ и съдържа поучителны слова за господскы-тѣ презъ година-та празници, за нѣкои по-важны отъ недѣли-тѣ, слѣдъ тѣхъ житія на нѣкои по-важны светли и най послѣ: „сѣдемь же таинства православныя въкры нашее сѣтъ сѣа, отъ кою-то край-тѣ е изгубенъ.“

Сичка-та рѣкописъ има 355 листа въ форматъ цѣлъ листъ и е подвързана. Въ нея предъ сѣко слово стои украшеніе, исписано съ злато, съ киноварь и съ другы краски: тѣй сѣщо и първы-тѣ нѣколко думы отъ заглавія-та на слова-та, както и заглавна-та буква въ начало-то на сѣко слово писаны сѣ и украсены съ злато и съ другы краски, на прим. предъ най-първо-то слово стои най-горѣ на листа тур-нѣто: „мѣа мѣта ке,“ подъ него — украшеніе-то съ злато и краски, подъ него съ ѣдры завързаны писма — „слово изобразително же“ и слѣдъ него слѣдова съ по-дрѣбны писма — „коупно и повѣствователно на кожественное благовѣщеніе преблагословенные владыце наше . . . Йоше въ заглавіе-то на сѣко слово и житіе стои съ ѣдро киноваряно или излатно писмо и име-то на писателя „дамаскина инока иподіакона и стоудита.“